

Наробились мужики,
Разом полягали,
Позіхнули кілька раз
Та й позасипали.

Але їден чи здурів,
Чи чорт його знає,
За сокиру ухопив,
Стиха підіймає,

Хвать їдного по карку!
Голова відпала;
А той голову за чуб,
Та й із нею драла!

І забіг межі корчі,
Голову ховає
Та й сам собі, неборак,
Стиха промовляє:

«То ж то, — каже, — я сміху
Буду з нього мати,
Як устане та пічне
Голови шукати!»